

[Undervisningsministeren]

10.000 på ét år; det er dette, at vi har fået styr på omkostningerne, at de, der skal skabe nye arbejdspladser, ved, hvilke vilkår de har at arbejde med. Hvis vi nu her så kort tid efter, at vi har vedtaget en løsning for arbejdsmarkedet og for erhvervslivet, som også indeholdt noget, der vedrørte arbejdsgiverafgifterne, pludselig giver arbejdsgiverafgifterne en tak opad, de afgifter, som vi lige har sat ned, samtidig med at vi satte aktieselskabsskatten op, hvor er så troværdigheden af og stabiliteten i vores politik henne? Jeg tror såmænd ikke, at dette beløb i sig selv på kort sigt ville have en voldsom virkning, men psykologisk tror jeg det ville have den virkning, at man ikke længere ville tro på regeringens hensigter med hensyn til at holde disse afgifter i ro. Det vil sige, at det ville svække tilliden, og det er såmænd det altafgørende for os. Jeg tror også, hr. Nørgaard-Sørensen godt kan se, at for os er det vanskeligt så kort tid efter, at arbejdsgiverafgifterne har været inddraget i en stor løsning, ensidigt at lave om på dem.

Det er da klart, at enhver undervisningsminister, som tænker snævert på sin egen ressort og sine egne bevillinger, måtte synes, at det var et herligt forslag. Jeg kunne da komme med alle mulige ting, som vi kunne klare her i salen ved at lade arbejdsgiverne betale dem. Jeg kunne komme ind i en vældig stime, hvis jeg gik i gang med det, og det ene efter det andet kunne vi så finansiere ved at sætte arbejdsgiverafgifterne op. Men det vil vi ikke, for vi ønsker at fastholde den tillid, som er det eneste, som kan give flere job til de unge. Det er vores forklaring.

Jeg synes, jeg skyldte fru Ebba Strange og hr. Nørgaard-Sørensen et svar. Nu har jeg givet et åbent og ærligt svar, som jeg også håber man anerkender er redeligt, for det er det fra min side.

Jeg mener ikke, at de 5 mill. kr. skaber noget administrativt besvær. Modellen er jo følgende: her har vi nogle elever, som får løn, og i lovforslagets bemærkninger vil man kunne se, at disse lønninger er steget langt kraftigere end alle andre lønninger i de senere år. Derfor siger vi til disse elever: I deler vilkår med andre, som tjener penge. I kan trække jeres transportudgifter fra i skat ligesom andre, der tjener penge, og derfor vil vi ikke have noget at gøre med de udgifter, I har til at komme til og fra arbejde. Men, si-

ger vi, vi anerkender, at I har det specielle problem, at somme tider skal I på en skole, som måske ligger langt væk, og det problem vil vi hjælpe jer med. Vi har skolehjem, som er til for det samme, men for at der ikke skal være for mange, der skal på skolehjem, har vi nu også denne bevilling, som vi kan hjælpe dem med, som ikke bor alt for langt væk, og som hellere vil bo hjemme end bruge skolehjemspadser. Vi regner også med, at vi med denne bevilling på 5 mill. kr. kan lette presset på skolehjemmene, så jeg synes, der er god fornuft i det. Der er en gruppe, der ikke får nogen støtte, der er nogle, der er på skolehjem, og så er der også penge til mellemgruppen, som har lidt for langt mellem skole og arbejdssted.

Jeg mener ikke, at ordningen på nogen måde er skæv. Vi har en skævhed i uddannelsessystemet, nemlig mellem de uddannelser, hvor der er løn – og det er disse uddannelser samt sygeplejerskeuddannelsen og enkelte andre – og så alle de andre. Det har hr. Ole Vig Jensen meget godt gjort rede for. Det er en fundamental skævhed, og jeg synes, det er rimeligt at inddrage den i betragtningerne, når man skal spare. Her er der faktisk et felt, hvor der er nogle, der har det meget, meget bedre end andre i vores uddannelsessystem, og dem lader vi så i lidt højere grad klare sig selv.

(Kort bemærkning).

Nørgaard-Sørensen (S):

Når undervisningsministeren siger, at han giver et redeligt svar, skal det nok passe, men jeg vil dog gerne sige, at jeg ikke køber den forklaring med det psykologiske. Netop resultatet af overenskomstindgrebet, hvor arbejdsgiverne får 2,4 mia kr. i lettelser på deres arbejdsgiverafgifter, skulle vel nok kunne give en vis psykologisk baggrund for at forstå, at så må de give 30 mill. kr. tilbage til Arbejdsgivernes Elevrefusion for at afhjælpe de økonomiske problemer, som de unge får, når de ikke har deres transportgodtgørelse mere, og det er netop de unge, hvis uddannelse arbejdsgiverne skal gøre brug af fremover i virksomhederne.

Jeg har altså meget svært ved at se – medmindre dansk erhvervsliv er befolket med arbejdsgivere, som har en meget, meget dårlig psyke og psykologisk set er helt ude at